

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně senátu JUDr. Jany Knotkové a soudců Mgr. Zdeňka Váni a JUDr. Tomáše Pirka ve věci

žalobkyně: **[titul] M. D.**, narozená xxx
bytem xxx, xxx
zastoupená advokátkou Mgr. Alenou Žežulkovou
sídlem Vodičkova 682/20, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Hlavní město Praha**, IČO 000 64 581
sídlem Mariánské nám. 2/2, 110 01 Praha 1
zastoupená advokátem JUDr. Martinem Janouškem
sídlem Na Pankráci 1683/127, 140 00 Praha 4

o určení neplatnosti výpovědi z pracovního poměru

o odvolání žalobkyně a žalované proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 10. května 2023 č. j. 39 C 120/2018-142,

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně se ve výrocích o věci samé I. a II. potvrzuje.
- II. Rozsudek soudu prvního stupně se ve výroku III. o nákladech řízení mění jen tak, že jejich výše činí 46.300 Kč, jinak se v tomto výroku potvrzuje.
- III. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni na náhradu nákladů odvolacího řízení 6.450 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám advokátky Mgr. Aleny Žežulkové.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem soud prvního stupně určil, že je neplatné odvolání žalobkyně xxx xxx Magistrátu hlavního města Prahy ze dne xxx (výrok I.) a dále že je neplatná výpověď z pracovního poměru žalobkyně ze dne xxx (výrok II.). Současně žalované uložil zaplatit žalobkyni do tří dnů od právní moci rozsudku na náhradě nákladů řízení 39.850 Kč k rukám její právní zástupkyně.
2. Rozhodl tak o žalobě, kterou se žalobkyně, jež byla u žalované zaměstnána na základě pracovní smlouvy ze dne xxx a s účinností od xxx byla jmenována xxx Magistrátu hlavního města Prahy (dále jen „magistrát“), domáhala určení neplatnosti odvolání z funkce xxx xxx ze dne xxx, resp. výpovědi podle § 52 písm. c) zákona č. 262/2006 Sb. ze dne xxx, která z tohoto odvolání vychází. Žalobkyně uvedla, že své odvolání xxx xxx xxx považuje za neplatné, neboť důvody, pro které byla ze své funkce dne xxx odvolána, se vztahují k lednu 2017 a k červenci 2017, tedy k době předcházející šest měsíců před odvoláním, což je v rozporu s § 12 odst. 1 písm. b) zákona č. 312/2002 Sb.; nadto odvolání neobsahuje popis materiálních pochybení a tvrzení v něm uvedená se nezakládají na pravdě a neodpovídají skutečnosti. Protože nedošlo k platnému odvolání z funkce, nejsou pak naplněny ani zákonem stanovené důvody uvedené v § 52 písm. c) zákona č. 262/2006 Sb.
3. Žalovaná navrhlá zamítnutí žaloby s tím, že odvolání žalobkyně i následnou výpověď z pracovního poměru považuje za platná právní jednání. Uvedla, že nesouhlasí s tvrzením žalobkyně, že k jejímu odvolání z funkce došlo na základě důvodů z doby delší než šest měsíců přede dnem odvolání z funkce, stejně jako s tvrzením, že se žalobkyně porušení povinností nedopustila. V tomto směru žalovaná akcentovala, že žalobkyně byla odvolána pro pokračující nečinnost, která byla cílená a úmyslná, když v kauzách okolo pana B. a paní F. dostatečně neprošetřila podněty zastupitele Mgr. et Mgr. M. ze dne 19. 1. 2017 (B.) a 15. 6. 2017 (F.), ačkoli o to byla opakovaně urgována i tehdejší primátorkou Mgr. K., naposledy na jaře 2018 – šestiměsíční lhůta pro odvolání ve smyslu § 12 odst. 1 písm. b) zákona č. 312/2002 Sb. tedy byla dle žalované splněna.
4. Soud prvního stupně vyšel ze zjištění, že žalobkyně byla u žalované zaměstnána na základě pracovní smlouvy ze dne xxx, přičemž s účinností od xxx byla primátorkou hl. m. Prahy A. K., se souhlasem ministr vnitra Milana Chovance, jmenována xxx xxx. Dopisem ze dne 19. 1. 2017 byla žalobkyně požádána zastupitelem M., aby se v souvislosti s prověřením stížnosti Zxxxxa Čxxxxh s. r. o. vyjádřila k tvrzení stěžovatelky, že manželka L. B. S. B. je zaměstnankyní společnosti Xxx a. s. již více než 6 let, i když je v současné době na rodičovské dovolené („podnět B.“). Na tento podnět žalobkyně odpověděla zastupiteli M. dopisem ze dne 25. 1. 2017, ze kterého vyplývá, že tvrzení ohledně zaměstnance B. prověřila a shledala je nepravdivým; manželka L. B. není zaměstnána ve společnosti Xxx, a. s. a k porušení etického kodexu tak nemohlo dojít. Dále byla žalobkyně dopisem ze dne 15. 6. 2017 zastupitelem M. dotázána, zda paní xxx F. – která letěla letadlem do xxx se sportovním funkcionářem fotbalového svazu P., přičemž následně zpracovala předmětný tisk xxx podle něhož má pražský fotbalový svaz získat dotaci ve výši 49 milionů korun – skutečně přijala tuto výhodu pro sebe, co přesně bylo součástí výletu (poskytnuté výhody) a jaká byla majetková hodnota výhody ve prospěch zaměstnankyně, případně osob jí blízkých, kdo výhodu uhradil a jaké osoby se účastnily uvedeného výletu, zda zaměstnankyně upozornila vedení Magistrátu předem o svém střetu zájmů a o této výhodě („podnět F.“). Na tento podnět žalobkyně odpověděla zastupiteli M. dopisem ze dne 10. 7. 2017, ve kterém uvedla, že se magistrát věcí podrobně zabýval a zjistil, že uváděné cesty se paní F. účastnila, a to v době svého volna a jako soukromá osoba, kdy nereprezentovala zájmy magistrátu; magistrát tedy neshledal porušení čl. 7 odst. 1 etického kodexu, neboť z provedeného šetření vyplynulo, že xxx xxx xxx přidělování dotací neurčuje, ani žádný projekt nehodnotí, což spadá do kompetence Komise Rady HMP pro udělování grantů v oblasti sportu a tělovýchovy, jejíž členkou není. Dne xxx byla žalobkyně, se souhlasem ministra vnitra Lubomíra Metnera, podle § 12 odst. 1 písm. b)

zákona č. 312/2002 Sb. odvolána z funkce xxx xxx, přičemž v odvolání jsou vymezeny dva důvody, pro které je žalobkyně odvolávána – zprvce to, že ačkoli dne 19. 1. 2017 obdržela od zastupitele M. podnět ve věci zaměstnance B., na který odpověděla dne 25. 1. 2017, nepřistoupila i přes protesty zastupitele M. k řádnému vyřízení věci, ani k jakýmkoliv pracovněprávním opatřením a tato pokračující nečinnost je cílená a úmyslná; zadruhé to, že ačkoli dne 15. 6. 2017 obdržela od zastupitele M. podnět ve věci zaměstnankyně F., na který odpověděla dne 10. 7. 2017, nepřistoupila i přes protesty zastupitele M. k řádnému vyřízení věci, ani k jakýmkoliv pracovněprávním opatřením, kdy s žalobkyní poskytnutým stanoviskem se nelze ztotožnit a pokračující nečinnost žalobkyně je cílená a úmyslná – s tím, že v obou uvedených případech žalobkyně uvedenou nedůsledností a cílenou nečinností nesplnila pracovní úkoly a úkoly uložené včas a způsobem výkonu práce ohrozila důvěru v nestrannost rozhodování a způsob vyřízení podnětu byl zcela nedostatečný a nápravu nezjedнала ani po opakovaných upozorněních, čímž porušila závažným způsobem povinnosti stanovené § 16 odst. 1 písm. f) a g) a § 16 odst. 2 písm. a) a b) zákona č. 312/2002 Sb. Vzhledem k tomu, že žalobkyně následně nepřijala žádnou z volných žalovanou nabízených pracovních pozic, které odpovídají jejímu zdravotnímu stavu a kvalifikaci, rozvázala žalovaná s žalobkyní pracovní poměr výpovědí ze dne xxx, a to z důvodu § 52 písm. c) zákoníku práce. Dne 1. 8. 2018 žalobkyně žalované sdělila, že s výpovědí nesouhlasí a trvá na dalším zaměstnávání.

5. Takto zjištěný skutkový stav soud prvního stupně po právní stránce posoudil podle § 12 odst. 1 písm. b), odst. 3 a odst. 4 zákona č. 312/2002 Sb., o úřednících územních samosprávných celků a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o úřednících“), a dospěl k závěru, že odvolání žalobkyně z funkce xxx xxx není platným právním jednáním, což současně odůvodňuje závěr, že žalobkyni nemohla být dána ani platná výpověď dle § 52 písm. c) zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce (dále jen „zákoník práce“). Prvostupňový soud v tomto směru konstatoval, že pokud bylo žalobkyni v odvolání z funkce vytýkáno, že řádně nevyřídila podněty zastupitele M. ze dne 19. 1. 2017 (podnět B.) a 15. 6. 2017 (podnět F.), pak je již ze samotného textu odvolání patrné, že na oba tyto podněty žalobkyně reagovala, a to podáními ze dne 25. 1. 2017 (podnět B.) a 10. 7. 2017 (podnět F.). Pokud je tedy odvolání z funkce žalobkyně datováno dnem xxx, pak byla dle soudu prvního stupně v obou případech namítaného porušení povinnosti žalobkyně (leden 2017, resp. červenec 2017) zcela zásadně překročena šestiměsíční lhůta uvedená v § 12 odst. 1 písm. b) zákona o úřednících, v níž bylo možné pro takové porušení žalobkyni z funkce odvolat.
6. Pokud jde o tvrzení žalované, že žalobkyně byla i po vyřízení podnětu několikrát urgována, ale bezvýsledně a odvolána tedy byla pro pokračující nečinnost, která byla cílená a úmyslná, pak soud prvního stupně uzavřel, že takové skutkové vymezení odvolacího důvodu je zcela nedostatečné/neurčité, neboť v něm není uvedeno jakým způsobem měla být žalobkyně urgována a ani kdy k této urgenci/urgencím mělo dojít. Uvedený nedostatek se nepodařilo odstranit ani dodatečně na jednání soudu, neboť svědkyně A. K., která měla vyřízení podnětu u žalobkyně urgovat, vypověděla, že si přesně nevzpomíná, zda pokyny žalobkyni dávala písemně či ústně a kdy se tak stalo – ani z této svědecké výpovědi tedy nebylo dle soudu prvního stupně možno učinit jakýkoli jednoznačný závěr o tom, zda a kdy byla žalobkyně případně urgována.
7. Konečně pokud mělo být žalobkyni vytýkáno, že předmětné podněty nevyřídila řádně, pak prvostupňový soud konstatoval, že v textu odvolání z funkce zcela absentuje údaj o tom, jak měly být uvedené podněty vyřízeny, resp. v čem žalobkyně pochybila, pokud je vyřídila dopisy ze dne 25. 1. 2017 a 10. 7. 2017. V tomto směru navíc dle soudu prvního stupně z dokazování vyplynulo, že uvedené podněty pravděpodobně ani chybně vyřízeny nebyly, neboť sama svědkyně K. uvedla, že ona sama „samozřejmě žádné důkazy neměla“ a bylo těžké paní F. odvolat nebo odsunout jinam, když tato byla spojená se sociální demokracií; nadto potvrdila, že paní F. nebyla odvolána

ihned po odvolání žalobkyně z funkce a že jí neodvolala ani nástupkyně žalobkyně paní J., neboť to bylo těžké.

8. Ze všech výše uvedených důvodů soud prvního stupně žalobě v plném rozsahu vyhověl a o nákladech řízení rozhodl s odkazem na § 142 odst. 1 o. s. ř. tak, že právo na jejich náhradu přiznal úspěšné žalobkyni.
9. Proti tomuto rozsudku podala žalovaná včasné odvolání. Předně namítala, že soud prvního stupně dospěl k nesprávným skutkovým zjištěním, kdy v tomto směru akcentovala, že soud nepostupoval procesně správně, pokud neprovedl důkaz Etickým kodexem, resp. návrh na jeho provedení ani nezamítl, a naopak pokud provedl důkaz mzdovými listy žalobkyně, ačkoli již bylo po koncentraci řízení a nebyly zde naplněny podmínky pro její prolomení, a to navíc plně ve prospěch žalobkyně. Dále soudu vytkla, že neučinil žádná skutková zjištění z předložených novinových článků, které obsahovaly objektivní skutečnosti a fakta, která měla dle žalované objasnit důvody, pro které byla žalobkyně z funkce odvolána. A konečně, že nesprávně a zcela ve prospěch žalobkyně interpretoval výslech svědkyně K.. Žalovaná především nechápe, jak mohl soud z výslechu svědkyně K. dovodit, že na podněty týkající se zaměstnanců B. a F. bylo ze strany žalobkyně reagováno řádně a v adekvátním časovém rozhraní – žalovaná nepovažovala ani jedno vyřízení podnětů za řádně vyřízené. K „řádnému“ vyřízení podnětů žalovaná zdůraznila, že po žalobkyni chtěla, aby se podněty od zastupitele M. řádně zabývala a prověřila všechny okolnosti případů (zda nebyl ze strany zaměstnanců F. a B. porušen střet zájmů a Etický kodex), a pokud by žalobkyně po řádném přezkoumání všech okolností došla k závěru, že tomu tak bylo, žalovaná chtěla, aby žalobkyně učinila příslušné kroky (a to právě třeba návrh radě hl. m. Prahy k jejich odvolání); žalované tedy nešlo o to zaměstnankyni F. či zaměstnanci B. bez dalšího odvolat, ale prověřit okolnosti jejich možného střetu zájmů a případné ovlivňování sportovních dotací a ovlivňování výběrových řízení, což se dalo dle žalované vyřešit právě i např. přesunem na jiný odbor. Dále žalovaná namítala, že soud prvního stupně věc nesprávně právně posoudil, zejména když dospěl k závěru, že nebyla dodržena šestiměsíční lhůta ve smyslu § 12 odst. 1 písm. b) zákona o úřednících. Podle žalované bylo výslechem svědkyně K. zjištěno, že žalobkyně byla na řádné vyřízení podnětů opakovaně dotazována na pravidelných týdenních poradách a ač pak svědkyně neodpověděla úplně přesně, zda se porady konaly i v posledních 6 měsících, z kontextu celého výslechu a prostou logikou nemohl soud dle žalované dojít k závěru, že porady v období leden až červen 2018 vůbec neprobíhaly. Žalovaná se také neztotožňuje se závěrem soudu prvního stupně, dle kterého hlavním důvodem odvolání žalobkyně byla její nečinnost. Protiprávnost jednání žalobkyně spočívala především v tom, že podněty zastupitele M. nebyly ze strany žalobkyně prošetřeny řádně a dostatečně. Nečinnost žalobkyně pak byla žalovanou spatřována nikoli v tom, že by podněty ze strany žalobkyně nebyly vyřízeny vůbec, ale v tom, že tyto podněty nebyly vyřízeny dostatečně. Pokud tento odvolací důvod nalézací soud shledal neurčitým, měl dle žalované přistoupit k výkladu samotného odvolacího aktu – to však neučinil. Žalovaná trvá na tom, že byla splněna šestiměsíční lhůta pro odvolání žalobkyně z funkce xxx xxx a že byly splněny i veškeré zákonné formální náležitosti pro odvolání žalobkyně z funkce. Ze všech uvedených důvodů žalovaná navrhla, aby odvolací soud napadený rozsudek změnil tak, že žalobu zamítne a žalované přizná náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů, popř. aby napadený rozsudek zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.
10. Proti nákladovému výroku III. napadeného rozsudku podala včasné odvolání také žalobkyně. Namítala, že nesouhlasí s výší náhrady nákladů řízení, které jí soud prvního stupně přiznal a ani s tím, za které konkrétní úkony právní služby byla či nebyla náhrada nákladů přiznána. Žalobkyně považuje veškeré požadované úkony za účelné, a to včetně veškerých porad se svým právním zástupcem a jednání s protistranou o možnosti uzavřít celý spor smírnou cestou, kdy tyto řádně a relevantně doložila listinnými důkazy. Žalobkyně navrhla, aby odvolací soud nákladový výrok III. změnil tak, že se jí přiznává náhrada nákladů řízení v celkové výši 88.600 Kč, sestávající ze

zaplaceného soudního poplatku ve výši 4.000 Kč, z paušálních náhrad hotových výdajů za 22 úkonů po 300 Kč a z odměny advokáta v celkové výši 78.000 Kč za následující úkony právní služby – převzetí a příprava, další porada s klientem dne 27. 9. 2018, 14. 1. 2019, 29. 1. 2019, 26. 3. 2019, 12. 9. 2022, 10. 10. 2022, 20. 2. 2023 a 9. 5. 2023, sepis výzvy žalobkyně v souladu s § 69 odst. 1 zákoníku práce, doplnění dokazování o listinu vč. vyjádření k trvání pracovního poměru (½ úkon), nahlížení do spisu dne 10. 1. 2019, žádost žalobkyně o zaslání vyjádření žalované vč. vyjádření ke stavu řízení ve věci samé ze dne 14. 1. 2019 (½ úkon), sdělení na výzvu soudu k přerušení řízení ze dne 29. 1. 2019 (½ úkon), účast na jednání s protistranou dne 31. 1. 2019, 19. 2. 2019 a 16. 11. 2021, odvolání do usnesení o přerušení řízení, účast na jednání soudu dne 14. 9. 2022, 24. 2. 2023 (½ úkon, odročeno) a dne 10. 5. 2023, návrh na doplnění dokazování k výzvě soudu dne 13. 10. 2022.

11.K odvolání žalované se žalobkyně nevyjádřila.

12.K odvolání žalobkyně žalovaná uvedla, že odvolání z funkce i výpověď z pracovního poměru byly platné, a proto nesouhlasí s tím, aby žalobkyni byla přiznána náhrada nákladů. K nepřiznaným úkonům právní služby žalovaná uvedla, že v tomto plně souhlasí se soudem prvního stupně. Naopak nesouhlasí s přiznáním náhrady nákladů řízení za sepis žaloby a sepis předžalobní výzvy, když za tyto úkony žalobkyně náhradu vůbec neuplatňovala.

13.Odvolací soud přezkoumal ve smyslu § 212 a § 212a o. s. ř. napadený rozsudek i řízení, které předcházelo jeho vydání, a dospěl k závěru, že odvolání žalované není důvodné; odvolání žalobkyně je důvodné jen částečně.

14.Soud prvního stupně po řádně provedeném řízení zjistil skutkový stav věci v rozsahu potřebném pro rozhodnutí – zásadní je zjištění, že žalobkyně jako xxx xxx obdržela od zastupitele M. dne 19. 1. 2017 podnět ohledně zaměstnance B., na který reagovala dopisem ze dne 25. 1. 2017, a dále dne 15. 6. 2017 podnět ohledně zaměstnankyně F., na který reagovala dopisem ze dne 10. 7. 2017, přičemž odvolána z funkce byla žalovanou až dne xxx – kdy takto zjištěný skutkový stav věci je spolehlivým podkladem i pro rozhodnutí odvolacího soudu. Ostatní skutková zjištění, zejména zjištění týkající se otázky řádného, resp. neřádného vyřízení předmětných dvou podnětů zastupitele M. žalobkyní, nejsou pro rozhodnutí dané věci jakkoli významná. Z těchto důvodů se odvolací soud blíže nezabýval námitkami žalované stran skutkového zjištění (neprovedení Etického kodexu, provedení mzdových lístků žalobkyně, nedostatečná skutková zjištění z novinových článků, nesprávná interpretace výsledku svědkyně K.), neboť všechny tyto námitky v konečném důsledku směřují právě k otázce posouzení (ne)řádnosti vyřízení předmětných dvou podnětů žalobkyní, která však na rozhodnutí dané věci – prekluze práva odvolat žalobkyni pro porušení povinností – nemůže ničeho změnit (viz níže).

15.Co se týče právní stránky, i zde prvostupňový soud postupoval správně, na věc aplikoval odpovídající právní úpravu a nepochybil, když shledal odvolání žalobkyně z funkce xxx xxx a v souvislosti s tím i výpověď z pracovního poměru žalobkyně neplatnými a žalobě plně vyhověl. Odvolací soud závěry soudu prvního stupně o neplatnosti odvolání žalobkyně z funkce xxx xxx toliko precizuje tak, že pro shledání odvolání žalobkyně z funkce neplatným postačuje marné uplynutí (prekluze) zákonné šestiměsíční lhůty pro odvolání z důvodu porušení povinností ve smyslu § 12 odst. 1 písm. b) zákona o úřednících; jakékoli další úvahy o možných dalších důvodech neplatnosti odvolání z funkce žalobkyně (nedostatečné skutkové vymezení odvolacího důvodu atd.) jsou nadbytečné.

16.Podle § 12 odst. 1 písm. b) zákona o úřednících vedoucího úředníka nebo vedoucího úřadu lze z funkce odvolat, jen porušil-li závažným způsobem některou ze svých zákonem stanovených povinností nebo dopustil-li se nejméně dvou méně závažných porušení zákonem stanovených povinností v době posledních 6 měsíců.

17. Podle ustálené judikatury Nejvyššího soudu zákon stanoví lhůtu, ve které je možné vedoucího úředníka ve smyslu § 12 odst. 1 písm. b) zákona o úřednících odvolat, proto, že odvolání vedoucího úředníka nebo vedoucího úřadu z funkce pro porušení povinností [má-li být naplněn smysl a účel tohoto právního institutu (této možností zaměstnavatele)] musí být učiněno v přiměřené časové souvislosti s takovým porušením povinností. Kdyby tomu tak nebylo, hrozilo by, že ten, kdo má oprávnění provinilého odvolat, by měl tuto možnost připravenou i několik let pro případ, až se mu to bude hodit, a trvale tím ‚držel‘ v šachu provinilého vedoucího úředníka (vedoucího úřadu). Jde tedy o to, aby bylo v rozumné době ukončeno období nejistoty provinilého vedoucího úředníka (vedoucího úřadu) v tom smyslu, zda bude odvolán či nikoliv, a tím obnovit ochranu jeho dalšího řádného, nestranného a nerušeného rozhodování. Zároveň platí, že institut odvolání z funkce nesmí vést k zneužití práv zaměstnavatele na újmu zaměstnance. Nelze proto dovozovat, že by se lhůta (6 měsíců) uvedená v ustanovení § 12 odst. 1 písm. b) zákona o úřednících vztahovala toliko na nejméně dvě méně závažná porušení zákonem stanovených povinností, zatímco při porušení zákonem stanovených povinností závažným způsobem by se zaměstnavatel mohl pro odvolání vedoucího úředníka nebo vedoucího úřadu z funkce rozhodnout kdykoli (i po několika letech). Takový výklad (opírající se navíc toliko o metodu gramatickou) je v rozporu se smyslem a cílem uvedeného ustanovení a je pouze účelový, sledující zjevně nepřipustné znevýhodnění jedné strany právního vztahu. Naopak ze shora uvedeného vyplývá, že oba důvody pro odvolání z funkce uvedené v ustanovení § 12 odst. 1 písm. b) zákona o úřednících mohou být použity, jen porušil-li vedoucí úředník nebo vedoucí úřadu jemu zákonem stanovené povinnosti v době posledních 6 měsíců. Jinak řečeno v souladu se zákonem (z hlediska lhůty pro jeho použití) je jen takové odvolání z funkce vedoucího úředníka nebo vedoucího úřadu, které zaměstnavatel učinil z důvodu, že se vedoucí úředník nebo vedoucí úřadu dopustil porušení jemu zákonem stanovených povinností závažným způsobem nebo nejméně ve dvou případech méně závažným způsobem v období 6 měsíců před tím, než k odvolání z funkce pro takové porušení jemu zákonem stanovených povinností došlo (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. 3. 2015 sp. zn. 21 Cdo 4123/2013 či ze dne 28. 3. 2018 sp. zn. 21 Cdo 299/2017).
18. V projednávaném případě prekluzivní šestiměsíční lhůta pro odvolání žalobkyně z funkce xxx xxx ve smyslu § 12 odst. 1 písm. b) zákona o úřednících zcela jednoznačně marně uplynula, a to ve vztahu k oběma v odvolání z funkce žalovanou vytykávaným skutkům (podnět B. i podnět F.). Odvolací soud se neztotožňuje s názorem žalované, podle kterého se ze strany žalobkyně jednalo o trvající porušování povinností, spočívající v nikoli řádném vyřízení předmětných dvou podnětů od zastupitele M. – odkazy žalované na judikaturu a komentářovou literaturu ke kontinuálnímu porušování pracovních povinností odvolací soud neshledává opodstatněnými. Podle názoru odvolacího soudu se v dané věci zcela evidentně jednalo v obou namítaných případech o jednorázové porušení povinností, která spočívala v tom, aby žalobkyně řádně vyřídila podnět zastupitele M., byť následky – tedy nikoli řádné splnění této povinnosti – mohly nadále trvat. Na tomto místě odvolací soud akcentuje, že z judikatury Nejvyššího soudu jednoznačně vyplývá, že o dlouhodobé porušování pracovní kázně jde tehdy, jestliže zaměstnanec dlouhodobě zaviněně porušuje stejné povinnosti, které jsou mu stanoveny právními předpisy, pracovním řádem, pracovní smlouvou nebo pokynem přímo nadřízeného vedoucího zaměstnance – např. porušování povinností zpracovávat, hodnotit a aktualizovat plány vzdělávání podle § 17 odst. 5 zákona č. 312/2002 Sb. (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 1. 2019 sp. zn. 21 Cdo 2896/2018), výkon jiné výdělečné činnosti, která je shodná s předmětem činnosti zaměstnavatele, bez souhlasu zaměstnavatele (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 19. 9. 2008 sp. zn. 21 Cdo 4141/2007), porušování povinností konat osobně práce podle pracovní smlouvy v rozvržené týdenní pracovní době, tj. absence (srov. rozsudek Nejvyššího soud ze dne 17. 8. 2016 sp. zn. 21 Cdo 1673/2015). Jednorázové porušení povinností – např. předložení nepravdivého čestného prohlášení o skutečnosti uvedené v ustanovení § 2 odst. 1 písm. f) zákona č. 451/1991 Sb. (srov.

rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 4. 12. 2009 sp. zn. 21 Cdo 3881/2008) – které následně založilo dlouhodobý protiprávní stav (v uvedeném případě spočívající v tom, že žalobce zastával u žalované funkci, pro jejíž výkon nesplňoval předpoklady stanovené zákonem č. 451/1991 Sb.), nelze považovat za dlouhodobé porušování pracovní kázně stejným způsobem.

19. V řízení tedy bylo prokázáno, že žalobkyně oba podněty zastupitele M. vyřídila – podnět B. vyřídila dopisem ze dne 25. 1. 2017, podnět F. vyřídila dopisem ze dne 10. 7. 2017. Uvedené vyřízení bylo dle názoru odvolacího soudu a v podstatě i ve shodě se stanoviskem žalované (*právní zástupce žalované na jednání uvedl, že přiměřená lhůta pro vyřízení předmětných podnětů byla v řádu týdne až dvou*) provedeno v přiměřené době, kterou lze pro vyřízení takových podnětů nárokovat (podnět B. cca 1 týden, podnět F. cca 3 týdny). Pokud tato vyřízení uvedených podnětů nebyla provedena řádně, jak opakovaně namítá žalovaná, tak však již tímto okamžikem, tj. tvrzeným nikoli řádným vyřízením, došlo k případnému jednorázovému porušení povinnosti žalobkyně a již od tohoto okamžiku (podnět B. – od 25. 1. 2017, podnět F. – od 10. 7. 2017) započala běžet prekluzivní šestiměsíční lhůta pro odvolání žalobkyně ve smyslu § 12 odst. 1 písm. b) zákona o úřednících. Pokud tedy žalovaná žalobkyni pro tyto dva skutky odvolala z funkce až dne xxx, učinila tak neplatně, neboť její právo žalobkyni odvolat bylo již pro oba tyto skutky prekludováno.
20. Odvolací soud uzavírá, že odvolání žalobkyně z funkce xxx xxx je neplatné. Současně nebyla-li žalobkyně řádně odvolána z funkce, nemohla nastoupit ani fikce výpovědního důvodu pro nadbytečnost podle § 52 písm. c) zákoníku práce a neplatná je tedy i výpověď z pracovního poměru žalobkyně. S ohledem na uvedené soud prvního stupně nepochybil, když žalobě v plném rozsahu vyhověl.
21. Ze všech výše uvedených důvodů odvolací soud postupoval podle § 219 o. s. ř. a napadený rozsudek ve výroku I. a II. o věci samé jako věcně správný potvrdil.
22. Odvolací soud změnil napadený rozsudek pouze ve výroku III. o nákladech řízení, neboť v tomto směru shledal částečně důvodným odvolání žalobkyně. Soud prvního stupně správně o nákladech řízení rozhodl podle § 142 odst. 1 o. s. ř., nicméně odvolací soud považoval za nutné korigovat, za které jednotlivé žalobkyní nárokované úkony je třeba náhradu nákladů řízení přiznat.
23. Z tohoto důvodu odvolací soud postupem podle 220 odst. 1 písm. a) o. s. ř. změnil výrok III. o nákladech řízení tak, že přiznal žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 46.300 Kč, sestávající ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 4.000 Kč a dále z nákladů zastoupení advokátem, kterému náleží odměna stanovená dle § 7, § 9 odst. 3 písm. a) a § 11 odst. 1 a 2 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, z tarifní hodnoty ve výši 2 x 35.000 Kč dle § 9 odst. 3 písm. a) advokátního tarifu (2 určovací nároky), sestávající z částky 3.900 Kč za převzetí a přípravu zastoupení dle § 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu, z částky 1.950 Kč za vyjádření ze dne 14. 1. 2019 dle § 11 odst. 2 písm. a) ve spojení s odst. 3 advokátního tarifu, z částky 1.950 Kč za vyjádření ze dne 29. 1. 2019 dle § 11 odst. 2 písm. b) ve spojení s odst. 3 advokátního tarifu, z částky 3.900 Kč za jednání s protistranou dne 31. 1. 2019 dle § 11 odst. 1 písm. i) advokátního tarifu, z částky 3.900 Kč za jednání s protistranou dne 19. 2. 2019 dle § 11 odst. 1 písm. i) advokátního tarifu, z částky 1.950 Kč za odvolání do přerušování řízení ze dne 28. 3. 2019 dle § 11 odst. 2 písm. c) advokátního tarifu, z částky 3.900 Kč za jednání s protistranou dne 16. 11. 2021 dle § 11 odst. 1 písm. i) advokátního tarifu, z částky 3.900 Kč za další poradu s klientem ze dne 12. 9. 2022 dle § 11 odst. 1 písm. c) advokátního tarifu, z částky 3.900 Kč za účast na jednání soudu dne 14. 9. 2022 dle § 11 odst. 1 písm. g) advokátního tarifu, z částky 3.900 Kč za vyjádření ze dne 13. 10. 2022 dle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu, z částky 3.900 Kč za účast na jednání soudu dne 10. 5. 2023 dle § 11 odst. 1 písm. g) advokátního tarifu, a dále z paušální náhrady hotových výdajů v celkové výši 3.300 Kč podle § 13 odst. 1 a 4 advokátního tarifu za 11 úkonů po 300 Kč, z náhrady 1.950 Kč za účast na odročeném jednání 24. 2. 2023 podle § 13 odst. 2 advokátního tarifu.

24. Odvolací soud nepřiznal žalobkyni náhradu nákladů za další porady s klientem ve dnech 27. 9. 2018, 14. 1. 2019, 29. 1. 2019, 26. 3. 2019, 12. 9. 2022, 10. 10. 2022, 20. 2. 2023 a 9. 5. 2023, neboť tyto neshledal účelnými – jedná se o opakované porady, které v zásadě předcházejí každému jednání/úkonu ve věci, což dle odvolacího soudu nelze v takovém množství považovat za účelné. Dále odvolací soud neshledal účelným úkon v podobě nahlížení do spisu dne 10. 1. 2019, když žalobkyni byla veškerá písemná podání zasílána soudem; stejně jako úkon v podobě podání ze dne 8. 10. 2018, kterým byla toliko doložena listina. Pokud jde o sepis výzvy žalobkyně v souladu s § 69 odst. 1 zákoníku práce, pak odvolací soud konstatuje, že se nejedná o úkon právní služby ve smyslu § 11 odst. 1, 2 advokátního tarifu, za který by mohla být přiznána náhrada nákladů řízení. Navíc uvedená výzva podle § 69 odst. 1 zákoníku práce (tj. jak samotné provedení této výzvy, tak její doložení v tomto řízení podáním ze dne 8. 10. 2018) nejsou úkony, které by souvisely s předmětem tohoto řízení. Oba uvedené úkony se totiž zjevně týkají splnění předpokladů pro náhradu mzdy z důvodu neplatného skončení pracovního poměru, avšak předmětem tohoto řízení není náhrada mzdy, resp. splnění předpokladů pro tuto náhradu, ale jen posouzení platnosti či neplatnosti právních úkonů žalované, jimiž byla žalobkyně odvolána z funkce a byla jí dána výpověď.
25. O nákladech odvolacího řízení odvolací soud rozhodl podle § 142 odst. 1 ve spojení s § 224 odst. 1 o. s. ř. tak, že právo na jejich náhradu přiznal žalobkyni, která byla v odvolacím řízení v zásadě plně úspěšná. Náklady žalobkyně činí celkem 6.450 Kč a sestávají z odměny advokáta ve výši 5.850 Kč podle § 7, § 9 odst. 3 písm. a) a § 11 odst. 1 písm. g) a odst. 2 písm. c) advokátního tarifu za 1 a 1/2 úkonu právní služby po 3.900 Kč (odvolání do nákladového výroku, účast u jednání odvolacího soudu) a z paušální náhrady hotových výdajů ve výši 600 Kč podle § 13 odst. 1 a 4 advokátního tarifu za 2 úkony po 300 Kč. Třídenní lhůtu k plnění odvolací soud stanovil podle § 160 o. s. ř.
26. Závěrem odvolací soud poznamenává, že Nejvyšší soud ve své judikatuře opakovaně uvádí (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 19. 12. 2019 sp. zn. 29 Cdo 137/2018), že z ustanovení § 157 odst. 2 o. s. ř. [které upravuje náležitosti odůvodnění písemného vyhotovení rozsudku, a přiměřeně se prosazuje i pro odůvodnění rozhodnutí vydaných odvolacím soudem (§ 211 o. s. ř.)] ani z práva na spravedlivý proces nelze dovozovat povinnost soudů vypořádat se s každou jednotlivou námitkou účastníka řízení. Jak opakovaně vysvětlil Ústavní soud, není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná (srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009 sp. zn. III. ÚS 989/08, uveřejněný pod číslem 26/2009 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu, nebo usnesení Ústavního soudu ze dne 14. 6. 2012 sp. zn. III. ÚS 3122/09).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat za podmínek uvedených v § 237 o. s. ř. dovolání ve lhůtě dvou měsíců od jeho doručení. Dovolání se podává k Nejvyššímu soudu České republiky prostřednictvím soudu prvního stupně. Přípustnost dovolání zkoumá dovolací soud (§ 239 o. s. ř.).

Praha 9. ledna 2024

JUDr. Jana Knotková v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.